

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4CoKR/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118207796
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Hlaváčová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:8118207796.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte predsedníčky senátu Mgr. Márie Hlaváčovej a členov senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a JUDr. Igora Ragana v právnej veci navrhovateľa: FROMEX, s.r.o., Na Pažiti 17, 831 01 Bratislava, IČO 35 898 721 o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: MECOM GROUP s.r.o., Poľná 4, 066 01 Humenné, IČO 31 735 151 zastúpeného advokátskou kanceláriou MF Legal s.r.o., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO 36 861 642, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 2K/17/2018 - 284 zo dňa 19.3.2019 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie.

II. Dlžníkovi priznáva proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh veriteľa, ktorým žiadal aby súd vyhlásil na majetok dlžníka: MECOM GROUP s.r.o., Poľná 4, 066 01 Humenné, IČO 31 735 151 (ďalej aj ako „MECOM GROUP“) konkurz zamietol a dlžníkovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľ podľa návrhu eviduje proti dlžníkovi pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 8.660,87 eura z titulu záväzku z postúpenia pohľadávky Zmluvou o odplatnom postúpení pohľadávky uzavretej dňa 9.12.2016 medzi spoločnosťou Veraz s.r.o. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom. Postupovaná pohľadávka vznikla z titulu náhrady škody vzniknutej spoločnosti Veraz s.r.o. neplatnosťou postúpenia pohľadávok na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2014 uzavretej medzi spoločnosťou Veraz s.r.o. ako postupníkom a dlžníkom ako postupcom, pričom navrhovateľ uviedol, že neplatnosť bola spôsobená konaním dlžníka. Spoločnosť Veraz s.r.o. dňa 1.7.2016 vyzvala písomne dlžníka na zaplatenie predmetnej pohľadávky a dlžník bol tiež oznámením zo dňa 9.12.2016 informovaný o postúpení pohľadávky a opätovne vyzvaný na plnenie záväzkov novému veriteľovi, teda navrhovateľovi.

3. Ako ďalších veriteľov dlžníka navrhovateľ označil spoločnosť MEKOM UKRAJINA s.r.o. (ďalej len ako „MEKOM UKRAJINA“) so sídlom prospekt Majakovského dom 68, kancelária 233, 022 32 Kyjev, Ukrajina zapísaná v Jednotnom štátnom registri právnických osôb, fyzických osôb - podnikateľov a komunitných skupín pod reg. č. 37675879 a spoločnosť MaRussia a.s. so sídlom Bellova 2/C, 831 01 Bratislava (ďalej aj ako „MaRussia“), pričom uviedol, že spoločnosť MEKOM UKRAJINA eviduje proti dlžníkovi pohľadávky v celkovej výške 3.653.572,59 eura, ktoré vznikli z titulu porušenia zmluvných záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy č. UA-01/13 uzatvorenej medzi MEKOM UKRAJINA ako kupujúcim a dlžníkom ako predávajúcim dňa 1.2.2013. Ďalším veriteľom dlžníka je spoločnosť MaRussia, ktorá eviduje voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 93.965 eur titulom Zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávky, ktorá bola uzavretá dňa 22.2.2018 spoločnosťou MEKOM UKRAJINA ako postupcom a MaRussia ako postupníkom. Predmetná pohľadávka vznikla z titulu záväzku dlžníka na náhradu 5 % z celkovej ceny dodaného tovaru (v hodnote 1.879.300,- eur) ako náhrady vynaložených

nákladov za expirovaný tovar, ktorý kupujúcim nebol predaný, na základe bodu 5.2.4. Zmluvy č. UA-01/13 uzatvorenej medzi MEKOM UKRAJINA ako kupujúcim a dlžníkom ako predávajúcim dňa 1.2.2013.

4. Uznesením č. k. 2K/17/2018-42 zo dňa 18.7.2018 zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 24.7.2018 súd prvej inštancie začal proti dlžníkom konkurzné konanie.

5. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 2K/17/2018 - 114 zo dňa 30.7.2018 konkurzné konanie zastavil, keď dospel k záveru, že pohľadávky navrhovateľa - veriteľa ako aj ďalších veriteľov označených v návrhu na vyhlásenie konkurzu sú totožné s pohľadávkami, ktoré už raz boli uplatnené v konaniach vedených pod sp. zn. 2K/40/2016 a 4K/11/2017, ktorých spornosť už raz bola preukázaná a o ktorých už raz bolo právoplatne rozhodnuté. Skoršie rozhodnutia preto zakladajú tzv. res iudicata - prekážku rozhodnutej veci, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením č. k. 4CoKR/23/2018 - 132 zo dňa 9.11.2018 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto uznesenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol v rozpore s ustanovením § 19 ZKR a § 230 C.s.p., keď konkurzné konanie zastavil pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, pretože neboli kumulatívne splnené podmienky na takéto rozhodnutie. Súd prvej inštancie pritom neskúmal, či existencia pohľadávky navrhovateľa voči dlžníkovi je osvedčená do takej miery, že o nej nemožno pochybovať, resp. či dlžník osvedčil alebo neosvedčil svoju platobnú schopnosť.

7. V ďalšom priebehu konania dlžník uviedol, že riadne spochybnil existenciu pohľadávky na náhradu škody navrhovateľa (ktorej pôvodný veriteľ bola spoločnosť Veraz s.r.o.) vo všetkých troch konkurzných konaniach, pričom ju poprel a neuznal v celom rozsahu. Argument spoločnosti Veraz s.r.o. smerujúci k tomu, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2014 je pre absentujúci súhlas dlžníka (MEKOM UKRAJINA) neplatná nie je relevantný, pretože jediným konateľom dlžníka (MEKOM UKRAJINA) ako aj jediným konateľom spoločnosti Veraz s.r.o. bol v danom čase JUDr. Václav Nedvěd. Preto je evidentné, že postúpenie bolo dohodnuté so súhlasom dlžníka (MEKOM UKRAJINA), za ktorého tiež v čase postúpenia konal JUDr. Václav Nedvěd, ktorý Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2014 aj podpisoval. Z uvedeného dôvodu dlžník túto zmluvu považuje za platnú. Okrem uvedeného dlžník poukázal aj na skutočnosť, že odplata za predmetné postúpenie vo výške 400.000,- eur nebola zaplatená napriek skutočnosti, že spoločnosť Veraz s.r.o. bola na zaplatenie vyzvaná listom zo dňa 24.3.2016. Z uvedeného dôvodu dlžník považoval spochybnenie platného postúpenia pohľadávky za účelové, o čom svedčí aj skutočnosť, že k nemu došlo až po omeškaní so zaplatením odplaty za postúpenie. Dlžník aj v súčasnosti údajnú pohľadávku na náhradu škody spoločnosti Veraz s.r.o. údajne postúpenú na spoločnosť FROMEX s.r.o. popiera čo do existencie aj výšky v celom rozsahu. Tento záväzok spoločnosti neeviduje ani vo svojom účtovníctve. Dlžník má za to, že je na navrhovateľovi, aby začal sporové konanie a predložil dôkazy preukazujúce opodstatnenosť jeho nároku na náhradu škody. Preto je potrebné považovať uvedenú pohľadávku za spornú, na ktorú konkurzný súd nemá prihliadať. Navrhovateľ z uvedeného dôvodu nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti dlžníka. Uviedol, že navrhovateľ zavádza konkurzný súd, keď tvrdí že údajné postúpenie pohľadávky bolo dlžníkovi oznámené listom zo dňa 9.12.2016, pretože spoločnosti dlžníka nebolo takéto oznámenie nikdy doručené a o údajnom postúpení sa dozvedel až v rámci druhého konkurzného konania.

8. Navrhovateľ v priebehu konania uviedol, že tvrdenia dlžníka o neexistencii alebo spornosti pohľadávok navrhovateľa sú účelové a jeho zámerom je vyhnúť sa posúdeniu jeho platobnej schopnosti popieraním pohľadávok navrhovateľa. Navrhovateľ je toho názoru, že jeho aktívna legitímácia je daná podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu v súlade s ustanovením § 12 ZKR, ktorým osvedčí svoj vzťah veriteľa k dlžníkovi a zároveň odôvodní predpokladanú platobnú neschopnosť dlžníka podľa § 11 ods. 3 ZKR. K tvrdeniam dlžníka o tom, že pohľadávku právneho predchodcu spoločnosti Veraz s.r.o. popiera čo do jej existencie aj výšky v celom rozsahu a odôvodneniu tohto tvrdenia uviedol, že podľa výpisov spoločnosti MEKOM UKRAJINA s.r.o. z Jednotného štátneho registra právnických osôb, fyzických osôb - podnikateľov a komunitných skupín, v ktorom je táto spoločnosť zapísaná je zrejmé, že jej konateľom nikdy nebol JUDr. Václav Nedvěd, o čom navrhovateľ predložil výpisy z označeného registra. Z uvedeného dôvodu nemohla nastať dlžníkom popisovaná situácia. Pokiaľ ide o tvrdenie dlžníka o skutočnosti, že pohľadávku neeviduje vo svojom účtovníctve, navrhovateľ uviedol, že pohľadávka nevzniká zaevidovaním v účtovníctve, ale na základe určitého záväzkového vzťahu medzi veriteľom a

dlužníkom. Vzhľadom na uvedené mal navrhovateľ za to, že spoločnosť dlžníka neplatným postúpením pohľadávok spôsobila právnomu predchodcovi navrhovateľa škodu, ktorá predstavuje celkovú sumu 8.660,87 eur.

9. Dlžník súdu prvej inštancie doručil dňa 19.2.2019 podanie označené ako Osvedčenie platobnej schopnosti dlžníka a dňa 20.2.2019 doplnenie tohto podania, v ktorých uviedol, že jeho finančný majetok prevyšuje hodnotu jeho peňažných záväzkov 30 dní po lehote splatnosti.

10. Navrhovateľ namietal, že doklady predložené dlžníkom považuje za nesprávne, zavádzajúce a účelovo upravené tak, aby slúžili k preukázaniu jeho platobnej schopnosti, keďže sú v rozpore s vykonávacou vyhláškou č. 643/2005 Z.z. Z účtovného hľadiska, ktoré je pre posúdenie platobnej schopnosti rozhodujúce, sa kontokorentný účet dlžníka v priebehu účtovného obdobia nepovažuje za bankový úver - ale za bežný bankový účet a účtuje sa na účte 221 - bankové účty. Nakoľko tento účet dlžník používa ako bežný účet (realizácia a príjem platieb) označuje ho sám dlžník ako „Bežný účet“ v záhlaví výpisu, preto v čase začatia konkurzného konania má byť po správnosti uvedený medzi bežnými účtami. Vzhľadom na uvedené dlžnú sumu (debet) v uvádzanej výške - 8.373.184,24 eur k 25.7.2018 je potrebné odrátať od aktív finančného majetku, pretože podľa účtovných pravidiel sú všetky príjmy na bežný účet považované za splátku úveru a výdaj z neho je považovaný za čerpanie úveru. Dlžník si nesplnil povinnosť predložiť zoznam pohľadávok, ktorých lehota splatnosti uplynie do 30 dní odo dňa začatia konkurzného konania v zmysle písm. c) citovanej vyhlášky a zároveň písm. d), pretože ním predložený zoznam je prinajlepšom zoznamom pohľadávok inkasovaných od 26.7.2018 do 24.8.2018 - ako sám uvádza, ku dňu vyhlásenia konkurzu disponoval takýmito pohľadávkami v celkovej sume 19.246.800,11 eur, pričom v uvedenom prípade možno v súvislosti s predpokladanom ich splatenia hovoriť o istote, pretože už boli všetky uvedené pohľadávky dlžníka aj reálne splatené, konkrétne pohľadávky v sume 11.910,995,51 eur boli uhradené na bankový účet dlžníka a pohľadávky v sume 7.335.804,60 eur postupne zanikli započítaním a to v období od 26.7.2018 do 24.8.2018. Z priloženého zoznamu dlžníka nie je možné zistiť dátum vystavenia faktúr a dátum ich splatnosti. Zoznam pohľadávok teda dlžník svojvoľne nahradil akýmsi zoznamom prijatých platieb na svoje bežné účty. Preto nie je v súlade s vyhláškou ani výzvou súdu prvej inštancie, ktoré sú pre dlžníka záväzné a ustanovujú povinnosť predložiť zoznam pohľadávok a nie zoznam inkasa pohľadávok za určité obdobie. Finančné ukazovatele dlžníka za uplynulé roky určujú preukázateľne vysokú dobu inkasa pohľadávok dlžníka a to 76,55 dní. Finančná disciplína v odvetví, v ktorom sa pohybuje dlžník nedovoľuje pozitívnu zmenu v inkase pohľadávok. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že finančné prostriedky inkasované v období od 26.7.2018 do 24.8.2019 pri zohľadnení finančných ukazovateľov a taktiež s odbornou starostlivosťou nie je možné reálne predpokladať, že by boli inkasované za pohľadávky splatné do 30 dní alebo do 30 dní po lehote splatnosti v takom objeme ako je uvádzaný v Osvedčení, resp. vo vyjadreniach dlžníka. Časť predloženého zoznamu je venovaná započítaniu pohľadávok dlžníka. Táto časť opätovne nie je vypracovaná v súlade s vyhláškou, nakoľko v ňom zahrnuté pohľadávky nie sú označené dátumom splatnosti, ako to predpisuje vyhláška. K položkám započítaným so spoločnosťou Schneider Food s.r.o. uviedol, že k dátumu 31.12.2017 boli podľa auditovanej účtovnej závierky pohľadávky spoločnosti Schneider Food s.r.o. za spoločnosťou MECOM GROPU s.r.o. vo výške 985.098 eur. Výška úveru poskytnutého spoločnosťou MECOM GROUP s.r.o. spoločnosti Schneider Food s.r.o. bola 2.578.283,-eur. Výška vzájomných zápočtov uvedených na zozname značne prevyšuje a to o viac než 2 milióny eur, údaje uvedené v auditovanej účtovnej závierke a je otázne akým spôsobom spoločnosť Schneider Food s.r.o. nadobudla pohľadávky so spoločnosťou MECOM GROUP s.r.o. vo výške viac ako 4 milióny eur, keďže pôsobí len ako lokálny distribútor výrobkov dlžníka pre ČR a materskej spoločnosti v súčasnosti nepredáva žiaden tovar ani služby. Dlžník predložil zoznam záväzkov, s ktorým plnením bol v deň začatia konkurzného konania 30 dní v omeškaní v prílohe označenej ako „Príloha 1/D - Záväzky“, pričom celková suma týchto záväzkov je 6.558.110,52 eur. Táto suma bola následne znížená o sumy „sporných“ pohľadávok vo výške 48.546,67 eur. Ohľadom tohto svojvoľného označovania záväzkov za sporné, je takéto posudzovanie podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. c) ZKR vecou súdu. Dlžník nie je oprávnený upravovať sumu svojich záväzkov tým, že časť z nich označuje za sporné. Navrhovateľ tiež namietal skutočnosť, že uvedený zoznam nie je preukázateľne úplný, nakoľko tam nie sú zahrnuté záväzky voči navrhovateľovi a ani ďalším veriteľom a to ani v rozsahu, v ktorom ich dlžník evidoval vo svojom účtovníctve v konkurznom konaní 2K/40/2016. Ak dlžník tieto pohľadávky označuje za sporné, mal ich v tomto zozname uviesť, keďže ku dňu 4.10.2016 mal tento záväzok evidovaný vo svojom účtovníctve. Podklady dlžníka pre výpočet platobnej schopnosti dlžníka nie sú dôveryhodné a s najväčšou pravdepodobnosťou sú účelovo upravované. Zoznam záväzkov môže byť účelovo zmenený -

ponížený o výšku záväzkov voči spoločnosti Schneider Food s.r.o., pretože ku dňu vyhlásenia konkurzu, t.j. k 25.7.2018 tieto záväzky museli existovať a podľa prílohy 1/C boli údajne započítané dňa 20.8.2018 v celkovej výške približne 5,5 milióna eur. V uvedenom zozname chýbajú minimálne záväzky voči spoločnostiam: Schneider Food s.r.o., FROMEX s.r.o., MEKOM UKRAJINA s.r.o. a MaRussia - celkom minimálne vo výške 9.252.438,87 eur. Navrhovateľ poukázal, že v registri účtovných závierok je uložená účtovná závierka dlžníka za rok 2012 zostavená k 31.12.2012, ktorá bola podaná na príslušný daňový úrad dňa 2.4.2013. V časti súvaha tejto účtovnej závierky na strane pasív je v riadku Základné imanie uvedená hodnota 86.166.422,- eur, avšak podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti bolo základné imanie k 31.12.2012 vo výške len 28.566.422,- eur. Navýšenie základného imania spoločnosti prebehlo už v roku 2013 v dvoch krokoch a to dňa 15.2.2013 na 58.566.422,- eur a dňa 18.6.2013 na 86.166.422,- eur. Výška základného imania uvedená v Obchodnom registri 28.566.422,- eur by znamenala záporné vlastné imanie spoločnosti a to vo výške - 41.194.452,- eur. Vzhľadom na uvedené sa dlžník minimálne od 31.12.2012 nachádzal v úpadku z dôvodu predĺženia. Aktívna vecná legitímácia navrhovateľa je daná podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu v súlade s ustanovením § 12 ZKR, ktorým osvedčí svoj vzťah veriteľa k dlžníkovi a zároveň odôvodní predpokladanú platobnú neschopnosť dlžníka podľa ustanovenia § 11 ods. 3 ZKR. Dlžník bol vyzvaný spoločnosťou Veraz s.r.o. dňa 1.7.2016 na zaplatenie predmetnej pohľadávky. Túto písomnú výzvu prevzal dňa 4.7.2016 a ďalej na ňu nijakým spôsobom nereagoval, teda ani nerozporoval jej výšku, dôvod vzniku a podobne.

11. Dlžník v priebehu konania predložil znalecký posudok č. 34/2019 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, odbor Ekonomiá a manažment o posúdení stavu platobnej schopnosti a predĺženia spoločnosti pre účely prebiehajúceho súdneho konania podľa § 209 C.s.p. Poukázal na to, že výsledkom znaleckého posudku podľa oboch konkretizovaných variantov je jednoznačný záver, že dlžník nebol ku dňu začatia konkurzného konania platobne neschopný a ani v predĺžení, keďže má rádovo o niekoľko miliónov eur vyššiu hodnotu finančného majetku než hodnotu svojich peňažných záväzkov, ktoré sú 30 dní po lehote splatnosti.

12. Proti predloženému znaleckému posudku navrhovateľ namietal, že doklady predložené znalcom považuje za nesprávne, zavádzajúce a účelovo upravené tak, aby slúžili k preukázaniu platobnej schopnosti dlžníka. Tieto doklady nie sú v súlade s vykonávacou vyhláškou č. 643/2005 Z.z. V znaleckom posudku nie je opísaná úplná situácia konkurzného konania a účtovníctva dlžníka. Znalec cituje text zo správy audítora za rok 2017 a zámerne tento text ukončil upozornením na hospodársku situáciu dlžníka - na významné položky v majetku dlžníka a jeho dcérskych spoločností a významné transakcie medzi spriaznenými osobami. Zo znaleckého posudku tiež vyplýva prebytok krátkodobých záväzkov nad krátkodobými aktívami o 30.792.000,- eur a krátkodobé úvery v hodnote 15.835.219,- eur voči spoločnosti Schneider Food s.r.o., ktorá sa nachádza v stave insolventie - teda nie je zaručené plnenie z týchto pohľadávok. Doklady predložené dlžníkom v celosti neobsahujú žiadne informácie, na základe ktorých by bolo možné posúdiť jeho celkové predĺženie. Podľa vyjadrení navrhovateľa sa dlžník nachádza v situácii, kedy prehýbil svoju kumulovanú stratu na - 164.713.981,- eur a svoje vlastné imanie doplnil, aby nebolo záporné „vkladom“ na účet Ostatné kapitálové fondy vo výške 6,5 milióna eur. Táto účelová účtovná operácia síce navýšila hodnotu vlastného imania spoločnosti, ale vôbec neposkytuje žiadnu ochranu pre jeho veriteľov a zároveň nemá vôbec oporu v zákone, pretože v obchodných spoločnostiach nie je možné tvoriť ostatné kapitálové fondy vkladom, a to ani vkladom spoločníka. Všetky položky, ktoré zákon umožňuje vykazovať vo vlastnom imaní, ako najmä základné imanie, rezervný fond, emisné ážio, podriadený dlh alebo nerozdelený zisk, majú spoločných niekoľko vlastností, ale predovšetkým ich výplata spoločníkom je zákonom obmedzená. Naopak pri vklade do ostatných kapitálových fondov, neexistuje žiadne zákonné obmedzenie jeho použitia a vklad do ostatných kapitálových fondov, ktorý je zaúčtovaný do vlastného imania spoločnosti, môže z vlastného imania spoločnosti veľmi ľahko zmiznúť.

13. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 2, § 11 ods. 3, 4, § 12 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, § 13 ods. 1, § 196 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKR), upravujúce definíciu úpadku dlžníka, veriteľský návrh na vyhlásenie konkurzu a jeho náležitosti, predavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu, použitie Civilného sporového poriadku.

14. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe jednotlivých prednesov a podaní navrhovateľa, dlžníka, ich príloh a znaleckého posudku dospel k záveru, že návrh na vyhlásenie konkurzu je potrebné zamietnuť,

a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a zároveň aj osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka.

15. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že dlžník pohľadávku veriteľa uvedenú v návrhu na vyhlásenie konkurzu a pohľadávku veriteľa MEKOM UKRAJINA popiera v celom rozsahu. Pokiaľ ide o pohľadávku veriteľa MEKOM UKRAJINA touto pohľadávkou sa súd prvej inštancie zaoberal už v konkurznom konaní sp.zn. 2K/40/2016 a sp.zn. 4K/11/2017, preto odkázal na skutočnosti uvedené v predchádzajúcich rozhodnutiach.

16. Súd prvej inštancie mal preukázané, že pohľadávka navrhovateľa označená v návrhu na vyhlásenie konkurzu je medzi účastníkmi konania sporná, a to najmä tá skutočnosť, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky dlžníka na spoločnosť Veraz s.r.o., a teda či mohla vzniknúť pohľadávka spoločnosti Veraz s.r.o. voči spoločnosti dlžníka z titulu náhrady škody (ktorú neskôr postúpila spoločnosť Veraz s.r.o. na spoločnosť FROMEX s.r.o.) alebo nie. Navrhovateľ - veriteľ mal za preukázané, že dlžník (MEKOM UKRAJINA) neudelil súhlas s prevodom pohľadávky, a preto k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo. Z uvedeného dôvodu mala vzniknúť spoločnosti Veraz s.r.o. škoda podľa ustanovenia § 268 Obchodného zákonníka. Dlžník mal naopak za to, že uvedený argument nie je relevantný, pretože jediným konateľom dlžníka (MEKOM UKRAJINA) ako aj jediným konateľom spoločnosti Veraz s.r.o. bol v danom čase JUDr. Václav Nedvěd, a preto je evidentné, že postúpenie bolo dohodnuté so súhlasom dlžníka, za ktorého toho času konala tá istá osoba. Okrem uvedeného dlžník uvádzal, že údajné postúpenie údajnej pohľadávky, ktorá mala vzniknúť z titulu náhrady škody spoločnosti Veraz s.r.o. na spoločnosť FROMEX s.r.o., ktorá je aj navrhovateľom v tomto konaní nebola dlžníkovi oznámená a že sa o tomto postúpení dozvedel až v rámci druhého konkurzného konania. Navrhovateľ s tvrdeniami dlžníka týkajúcimi sa JUDr. Václava Nedvéda nesúhlasil a na preukázanie svojich tvrdení predložil výpisy z jednotného štátneho registra, v ktorom je táto spoločnosť zapísaná a v ktorom sú uvedení aj jej jednotliví konatelia. Uvedené výpisy však boli navrhovateľom predložené v ukrajinskom jazyku bez prekladu a ani súd prvej inštancie ani dlžník sa s obsahom týchto listín neoboznámil. Uvedená skutočnosť si preto vyžaduje podrobnejšie preskúmanie a najmä vykonanie dokazovania na všetky súvisiace sporné skutočnosti, čo je však nad rámec povahy konania o veriteľskom návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktoré nie je určené na riešenie sporu veriteľov a dlžníka ohľadne existencie pohľadávok, pre ktoré sa navrhuje vyhlásenie konkurzu. Existencia pohľadávky navrhovateľa proti dlžníkovi musí byť v návrhu osvedčená do takej miery, že o nej nemožno pochybovať, inak vyvoláva následok nedostatku aktívnej legitímácie navrhovateľa.

17. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že skúmal hmotnoprávne podmienky vyhlásenia konkurzu, pričom vzhľadom na namietanú a osvedčenú spornosť označených pohľadávok nemohol v rámci tejto fázy konkurzného konania vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie na zistenie ich oprávnenosti, iba okrem iného vyhodnotiť, či dlžník v prípade týchto pohľadávok osvedčil ich spornosť. Konkurzný súd sa preto s obsahom sporných skutočností podobnejšie nezaoberal ani ich ďalej neskúmal, pretože by nahrádzal sporové konanie. Osvedčenie spornosti pohľadávky znamená, že podstatná časť dostupných informácií, podkladov a kauzálnych súvislostí naznačuje, že pohľadávka veriteľa je skutočne sporná. Súd prvej inštancie mal v priebehu doterajšieho konkurzného konania za preukázané, že dlžník minimálne spochybnil pohľadávku veriteľa označenú v návrhu na vyhlásenie konkurzu, čo v danom prípade postačuje pre konštatovanie, že pohľadávka veriteľa je medzi účastníkmi konania sporná.

18. Platobná neschopnosť je definovaná ako objektívna neschopnosť dlžníka plniť peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti, pod ktorou je potrebné rozumieť stav, keď dlžník nemá dostatok likvidných majetkových hodnôt, aby uhradil svoje splatné peňažné záväzky. Od tejto neschopnosti je potrebné odlíšiť neochotu dlžníka plniť svoj splatný peňažný záväzok, t.j. stav, v ktorom je schopný plniť, ale z rôznych dôvodov to odmieta. Napríklad aj z dôvodu spornosti pohľadávky. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v konaní ide práve o prípad, keď dlžník neplní pohľadávku navrhovateľa nie z dôvodu, že nemá dostatok prostriedkov a je platobne neschopný, ale z toho dôvodu, že ju považuje za spornú. Uvedenú skutočnosť dlžník preukázal aj predloženým znaleckým posudkom zo dňa 4.3.2019, z výsledkov ktorého vyplýva záver, že spoločnosť k sledovanému dátumu nebola platobne neschopná. Napriek skutočnosti, že navrhovateľ podal námietky proti znaleckému posudku, nie je postačujúce, aby navrhovateľ len spochybnil závery znaleckého posudku bez toho, aby svoje pochybnosti relevantným (odborne spôsobilým) spôsobom preukázal. Námietky navrhovateľa teda boli v celom rozsahu skutočnosťami označenými dlžníkom vyvrátené, a teda len na základe tvrdenia navrhovateľa bez ďalšieho neboli

zistené dôvodné pochybnosti o pravdivosti osvedčených tvrdení dlžníka. Vzhľadom na konštatované neosvedčenie aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní sa pritom posudzovanie platobnej schopnosti dlžníka stáva bezpredmetným.

19. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dlžník preukázal pochybnosť a tak aj spornosť pohľadávky navrhovateľa, preto návrh navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu zamietol najmä z dôvodu nedostatku jeho aktívnej a vecnej legitímácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie mal rovnako na základe dlžníkom osvedčených rozhodujúcich skutočností za preukázané, že dlžník nebol v čase začatia konkurzného konania platobne neschopný. Aj v konkurznom konaní pritom súd musí dbať na to, aby v konaní nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov dlžníka a aby práva navrhovateľa ako veriteľa neboli zneužívané na jeho úkor.

20. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému dlžníkovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

21. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Navrhovateľ odvolacie dôvody vymedzil ustanovením § 365 ods. 1 písm. a) až h) C.s.p. Uviedol, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na zamietnutie konkurzného konania na majetok dlžníka, pretože zo strany dlžníka nedošlo k osvedčeniu platobnej schopnosti a súd prvej inštancie mal preto na majetok dlžníka vyhlásiť konkurz. Namietal, že stanovisko súdu prvej inštancie k aktívnej vecnej legitímácii navrhovateľa je nesprávne, pretože konkurzný súd vzal do úvahy len tvrdenia dlžníka o neexistencii alebo spornosti pohľadávky navrhovateľa, ktoré sú účelové, keď zámerom dlžníka je vyhnúť sa posúdeniu jeho platobnej schopnosti popieraním pohľadávky navrhovateľa. Aktívna legitímácia navrhovateľa je daná podaním návrhu v súlade s ustanovením § 12 ZKR, ktorým osvedčil svoj vzťah veriteľa k dlžníkovi a zároveň odôvodnil predpokladanú platobnú neschopnosť dlžníka podľa ust. § 11 ods. 3 ZKR. Navrhovateľ poukázal na to, že podľa výpisov obchodnej spoločnosti MEKOM UKRAJINA s.r.o. je zrejme, že spoločnosť bola založená dňa 7.6.2011 a jej konateľmi priebežne boli: od 7.6.2011 do 6.10.2011 - Loginov Ruslan Mikolayovich od 7.10.2011 do 22.12.2011 - Loginov Ruslan Mikolayovich, od 23.12.2011 do 16.8.2016 - Savineckij Jurij, od 17.8.2016 do súčasnosti - Forisch Pavol, o čom navrhovateľ predložil výpisy s prekladom do slovenského jazyka. Spoločnosť dlžníka bola založená dňa 18.10.1996 a od jej vzniku až do súčasnosti nie je JUDr. Václav Nedvěd uvedený ani ako jej konateľ a ani ako jej prokurista. Preto nikdy nemohla nastať dlžníkom opísaná situácia, že jediným konateľom dlžníka ako aj jediným konateľom spoločnosti Veraz s.r.o. bol v danom čase JUDr. Václav Nedvěd. Tvrdenie dlžníka, že predmetnú pohľadávku navrhovateľa neeviduje vo svojom účtovníctve neznamena, že táto pohľadávka neexistuje. Pohľadávka nevzniká zaevidovaním v účtovníctve spoločnosti, ale na základe určitého záväzkového vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník bol vyzvaný spoločnosťou Veraz s.r.o. dňa 1.7.2016 na zaplatenie predmetnej pohľadávky. Túto písomnú výzvu dlžník prevzal dňa 4.7.2016 a ďalej na ňu nijakým spôsobom nereagoval, teda ani nerozporoval jej výšku, dôvod vzniku a pod. Navrhovateľ ďalej namietal zmätočnosť napadnutého rozhodnutia, keď nie je zrejme podľa akého zákonného ustanovenia súd prvej inštancie postupoval, keď jeho návrh zamietol. Pokiaľ súd prvej inštancie subsidiárne odkazuje na Civilný sporový poriadok a nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa, potom je na mieste aplikovať § 161 ods. 2 C.s.p. a po formálnej stránke konanie uznesením zastaviť. Zamietnutie návrhu z dôvodu nedostatku procesnej podmienky konania je zjavným pochybením súdu prvej inštancie, keď vyhovel návrhom dlžníka na základe účelovo vytvorených a zavádzajúcich tvrdení, ktoré nemajú oporu v navrhovateľom označených dôkazoch. Poukázal na to, že konkurzný súd vo všeobecnosti môže konanie pred začatím konkurzu zastaviť podľa ust. § 15 ods. 2 alebo § 19 ods. 1 písm. c) ZKR, prípadne podľa § 20 ZKR, alebo aj podľa ust. § 161 ods. 2 C.s.p. v prípade neodstrániteľnej procesnej podmienky, napr. pri zániku účastníka bez právneho nástupcu. Spornosť alebo nespornosť pohľadávok nie je procesnou podmienkou konania pred vyhlásením konkurzu. Podanie návrhu podľa ust. § 12 ZKR nebráni tomu, aby dlžník akékoľvek pohľadávky navrhovateľa označil účelovo za sporné, a to vrátane písomne uznaných v zmysle ust. § 12 ods. 2 písm. a) ZKR alebo vykonateľných pohľadávok s poukazom na mimoriadne opravné prostriedky. Ust. § 19 ods. 1 písm. c) ZKR je systematicky priradené k zásadám rozhodovania súdu o vyhlásení konkurzu. Nejedná sa teda o špeciálnu procesnú podmienku ako nesprávne právne posúdil súd prvej inštancie. Citované ustanovenie je možné systematicky a logicky vyložiť jedine tak, že súd pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, pri posudzovaní jeho platobnej schopnosti alebo úpadku neprihliada na sporné záväzky. Pokiaľ by aj dlžník neosvedčil svoju platobnú

schopnosť, avšak toto by bolo zapríčinené bilanciou objektívne sporných záväzkov, súd s poukazom na citované ustanovenie návrhu nevyhoví a konkurzné konanie zastaví. Ide o vytvorenie zákonného rámca rozhodovania súdu, otvorenie možnosti predísť situácii, kedy by sporné, a neskôr pravdepodobne popierané pohľadávky veriteľov (nie len navrhovateľa) zapríčinili vyhlásenie konkurzu. Pokiaľ by postup a názor súdu prvej inštancie bol správny, následkom toho by sa zavádzalo akési „spornostné konanie“, kde na rozdiel od sporového konania súd nerozhoduje o právach, ale o existencii sporu o práva. Dlužníkovi by k tomu, aby sa vyhol posudzovaniu svojho úpadku v konaní o vyhlásení konkurzu podľa ZKR, postačovalo, aby v tomto právnom normou neupravenom konaní namietal spornosť pohľadávok jediného svojho veriteľa, a to navrhovateľa vyhlásenia konkurzu. V prípade úspechu by dlžník dosiahol rozhodnutie o zamietnutí návrhu. Vzhľadom na osobitnú úpravu ZKR sa navrhovateľ o tvrdeniach dlžníka o spornosti nemusí ani dozvedieť, a pokiaľ aj áno, nemôže sa k nim vyjadriť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky ako v sporovom konaní. Konkurzný súd dôkazy nemôže vykonať a hodnotiť s odkazom na všeobecne prijatú zásadu, že „konkurzný súd sa obsahom sporných skutočností nemôže podrobnejšie zaoberať.“ Navrhovateľ nemôže konať a účelovým tvrdeniam dlžníka sa brániť, pretože navrhnutím dôkazných prostriedkov by vstúpil do sporu, t.j. uznal potrebu sporového konania, čím by jeho návrhu na vyhlásenie konkurzu hrozilo zamietnutie. Výsledok v spornostnom konaní je teda plne ponechaný na kreatívnych schopnostiach a vôli dlžníka svoje záväzky popierať. V „spornostnom“ konaní sa rozhoduje aj o trovách konania podľa pomeru úspechu vo veci, teda pravdepodobne podľa miery úspešného osvedčenia spornosti. Navrhovateľ ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a mal za to, že v konaní medzi začatím konkurzného konania a rozhodnutím súdu o návrhu na vyhlásenie konkurzu súd reprezentuje záujmy všetkých veriteľov dlžníka. Pluralita veriteľov je podmienkou perfektného návrhu a ich početnosť dlžník v tejto veci nepopiera. V tomto štádiu konkurzný súd vyšetroje úpadok dlžníka a prípadná spornosť záväzkov dlžníka predstavuje korektív na strane jeho pasív. Ak osvedčenie spornosti má za následok platobnú schopnosť a zároveň dlžník nie je predĺžený, potom súd konkurzné konanie zastaví. V opačnom prípade, ak osvedčenie spornosti nepovažuje konkurzný súd za dostatočné alebo spornosť záväzkov nezmení výsledok bilancie aktív a pasív, potom súd za splnenia ostatných podmienok vyhlási konkurz a v odôvodnení odkáže dlžníka na popretie pohľadávok podľa ZKR. Každé prípadné osvedčenie spornosti dlžníkom, ktoré si súd osvojí, je nutné skonštatovať a náležite odôvodniť. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu úvahu alebo odôvodnenie posúdenia spornosti pohľadávok navrhovateľa okrem vyššie uvedených a je zrejme, že právny názor súdu prvej inštancie vychádza z výkladu, že k takému rozhodnutiu postačuje tvrdenie dlžníka o neexistencii aktívnej legitímácie a o spornosti pohľadávok navrhovateľa a v návrhu označených ďalších veriteľov dlžníka, pričom do doby podania návrhu na konkurz tieto pohľadávky dlžník nijako aktívne nerozporoval. Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd na tieto účelové a zjavne nepravdivé tvrdenia dlžníka neprihliadal a pokračoval v konkurznom konaní, pretože z verejne dostupných zdrojov je zrejme, že finančná situácia dlžníka je kritická a vysoko riziková pre všetkých jeho veriteľov a ohrozuje ich nepretržité pokračovanie v podnikateľskej činnosti. Postupom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu práva navrhovateľa na vecné prejednanie jeho návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka z dôvodu jeho platobnej neschopnosti alebo úpadku. Konkurzný súd sa úpadkom dlžníka nezaoberal vzhľadom na konštatované neosvedčenie aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní. Navrhovateľom predložené dôkazy súd prvej inštancie opomenul a navrhnuté dokazovanie nevykonali. Listiny s názvom Osvedčenie platobnej schopnosti dlžníkom doručené konkurznému súdu dňa 19.2.2019 a dňa 20.2.2019 nie sú v súlade s vykonávacou vyhláškou č. 643/2005 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia (ďalej len „vyhláška“) a rovnako sú v rozpore s výzvou súdu adresovanou dlžníkovi dňa 31.1.2019 (ďalej len „výzva“), preto dlžník svoju povinnosť uloženú súdom prvej inštancie nepochybné nesplnil. Osvedčenie platobnej schopnosti dlžníka a najmä prílohy k tomuto Osvedčeniu sú nesprávne, zavádzajúce a účelovo upravené tak, aby slúžili k preukázaniu platobnej schopnosti dlžníka. Pri overovaní platobnej schopnosti dlžníka nebol v konečnom posudzovaní jeho platobnej schopnosti započítaný zostatok na bežnom účte číslo XXXXXXXXXXXX vedeného u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. z dôvodu, že na tomto účte je bankou povolené prečerpanie až do výšky 10.000.000,- eur. Z účtovného hľadiska, ktoré je pre posúdenie platobnej schopnosti rozhodujúce, sa povolené prečerpanie na tzv. kontokorentnom účte v priebehu účtovného obdobia nepovažuje za bankový úver - ale za bežný bankový účet a účtuje sa v účtovej osnove na účte 221 - bankové účty. To znamená, že všetky platby za pohľadávky dlžníka inkasované na tento bežný bankový účet sú vo svojej podstate finančné prostriedky záložného veriteľa a nie finančné prostriedky dlžníka ako to uvádza dlžník v Osvedčení platobnej schopnosti. Takýto nesprávny postup zvolil pri výpočte platobnej schopnosti dlžníka aj súdny znalec v podanom znaleckom posudku č. 34/2019. Dlužník súdu prvej inštancie predložil len zoznamom pohľadávok inkasovaných v období od 26.7.2018 do 24.8.2018 na

svoje bežné účty. Z priloženého zoznamu nie je možné zistiť dátumy vystavenia jednotlivých pohľadávok a ani ich dátum splatnosti, preto nie je táto príloha v súlade s vyhláškou ani výzvou súdu, ktoré sú pre dlžníka záväzné a ustanovujú mu túto povinnosť. Podľa finančných ukazovateľov dlžníka za uplynulé roky určujú preukázateľne vysokú dobu inkasa pohľadávok dlžníka - priemerne na 76,55 dní. Preto nie je možné reálne predpokladať, že by tieto finančné prostriedky boli inkasované za pohľadávky splatné do 30 dní alebo do 30 dní po lehote splatnosti v takom objeme ako je uvádzaný v Osvedčení platobnej schopnosti dlžníka, resp. znaleckom posudku č. 34/2019. Pri pohľadávkach dlžníka nie je zrejмый deň ich vzniku a ani dátum ich splatnosti. Podľa auditovanej účtovnej závierky spoločnosti Schneider Food, s.r.o. ku dňu 31.12.2017 evidovala táto spoločnosť pohľadávky proti dlžníkovi vo výške len 985.098,- eur. Výška úveru poskytnutého spoločnosťou MECOM GROUP s.r.o. spoločnosti Schneider Food, s.r.o. bola ku dňu 31.12.2017 vo výške 2.578.283,- eur. Výška vzájomných zápočtov uvedených v tejto prílohe však značne tieto hodnoty prevyšuje a to o viac ako 2.000.000,- eur. Je tak otáznne kedy a akým spôsobom spoločnosť Schneider Food, s.r.o. nadobudla nové pohľadávky proti dlžníkovi vo výške viac ako 4.000.000,- eur, keďže podniká len ako lokálny distribútor výrobkov dlžníka pre ČR a v súčasnosti nepredáva žiaden tovar a ani služby dlžníka. Dlžník v zozname svojich peňažných záväzkov, s ktorých plnením bol v deň začatia konkurzného konania 30 dní v omeškaní uviedol, že celková suma týchto záväzkov je 6.558.110,52 eur, ktorá bola následne účelovo znížená o sumy „sporných“ záväzkov vo výške 48.546,67 eur. Posudzovanie podľa ust. § 19 ods. 1 písm. c) ZKR je výlučne vecou súdu. Dlžník nie je oprávnený upravovať sumu svojich záväzkov tým, že časť z nich označuje za sporné. Zoznam záväzkov dlžníka tak nie je preukázateľne úplný, pretože v ňom nie sú zahrnuté záväzky voči navrhovateľovi a ani ďalším navrhovateľom označených veriteľov dlžníka, a to ani v rozsahu, v ktorom ich dlžník evidoval vo svojom účtovníctve v konkurznom konaní sp.zn. 2K/40/2016. Pokiaľ dlžník venuje značnú časť svojich podaní dokazovaniu spornosti a neexistencie pohľadávok navrhovateľa a ďalších v návrhu označených veriteľov dlžníka, potom potvrdzuje, že má o týchto nárokoch dlžník vedomosť a tieto, aj keď ich označuje za sporné prípadne neexistujúce, mal ich v tomto zozname uviesť. Zhodné podklady boli taktiež dodané súdnemu znalcovi a slúžili mu ako podklad k vypracovaniu znaleckého posudku č. 34/2019. V dlžníkom predloženom zozname nie sú uvedené aj záväzky dlžníka voči spoločnosti Schneider Food, s.r.o., pretože ku dňu vyhlásenia konkurzu t.j. k 25.07.2018 tieto záväzky museli existovať a podľa prílohy 1/C boli údajne započítané až dňa 20.8.2018, a to v celkovej výške prekračujúcu hranicu 5.500.000,- eur. V predloženom zozname záväzkov dlžníka chýba suma záväzkov minimálne voči spoločnostiam Schneider Food, FROMEX, Mekom Ukrajina a MaRussia - teda záväzky v celkovej výške 9.252.438,87 eur. Z dôvodu zjavnej neúplnosti zoznamu záväzkov dlžníka je potrebné predložené doklady dlžníka a slúžiace pre overenie platobnej schopnosti dlžníka za neúplné a preto nedôveryhodné, keďže záväzky sú účelovo znižované. Listiny predložené dlžníkom slúžiace k overeniu platobnej schopnosti dlžníka sú neúplné, zavádzajúce a účelovo upravené tak, aby preukázali dlžníkovu platobnú schopnosť. Navrhovateľ ďalej poukázal na zistenú manipuláciu s výškou základného imania dlžníka, ktorá sa udiala v roku 2012 za účelom skrytia stavu úpadku dlžníka a navodenia dojmu zdravej spoločnosti, ktorej záväzky sú kryté majetkom spoločnosti a tým sa vyhnúť povinnosti konateľa podať na spoločnosť návrh na konkurz z dôvodu úpadku spoločnosti. Podklady predložené dlžníkom v celosti neobsahujú žiadne hodnoverné informácie, na základe ktorých by bolo možné posúdiť jeho celkové predĺženie a jeho platobnú schopnosť. Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že dlžník sa nachádza v situácii, keď prehýbil svoju kumulovanú neuhradenú stratu na celkových -164.713.981,- eur a svoje vlastné imanie musel ku dňu 31.12.2017 navýšiť „vkladom“ na účet Ostatné kapitálové fondy vo výške 6,5 miliónu eur, z dôvodu aby záväzky dlžníka neprevyšovali jeho majetok - teda spoločnosť sa nachádzala v predĺžení. Táto účtovná operácia síce navýšila hodnotu vlastného imania dlžníka, ale vôbec nemá dostačujúcu oporu v zákone, a preto neposkytuje dostatočnú ochranu pre jeho veriteľov v prípade jeho úpadku. Auditor dlžníka vo svojej správe upozornil na významné transakcie dlžníka so spriaznenými osobami a taktiež uviedol, že dlžník vykázal významné opravné položky k investíciám v dcérskych spoločnostiach. Hodnota vlastného imania dcérskej spoločnosti dlžníka (Schneider Food, s.r.o.) je vo výške - 6.148.719,- eur a preto nie je vôbec zaručené inkaso pohľadávok dlžníkom z tejto spoločnosti v celkovej výške 15.835.219,- eur. V konaní vôbec nedošlo k náležitému zisťovaniu skutkového stavu, úpadku dlžníka. Súd prvej inštancie bezdôvodne nevykonal navrhnuté dokazovanie a vydaním zmätočného napadnutého uznesenia znemožnil navrhovateľovi predložiť konkurznému súdu ďalšie dôkazy, pretože o predložení znaleckého posudku dlžníkom sa navrhovateľ dozvedel až v deň pojednávania konkurzného súdu a nemohol tak naň vecne a odborne reagovať. Napadnuté uznesenie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v celosti vecne nesprávne, nemá právny základ, je arbitrárne a bez náležitého zdôvodnenia. Postupom súdu došlo k odňatiu práva navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jeho návrhu.

22. Dlužník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že ten žiadnym relevantným spôsobom náležite neobjasnil, v čom konkrétne vidí jednotlivé vady konania alebo rozhodnutia. K niektorým odvolacím dôvodom sa ani len čiastkovo nevyjadril. Navrhovateľ v prípade veriteľského návrhu musí ustanoveným spôsobom preukázať, že má právo požadovať plnenie od osoby, ktorú označuje ako dlžníka. Ak však veriteľ nie je schopný pohľadávku v návrhu takto doložiť a osvedčiť jej existenciu, nie je schopný ani podať kvalifikovaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Súd po začatí konkurzného konania v prvom rade skúma hmotnoprávne podmienky na vyhlásenie konkurzu, pričom jednou z nich je nepochybne aj aktívna vecná legitímácia navrhovateľa, ktorý musí preukázať, že je skutočne veriteľom pohľadávky proti dlžníkovi. V prípade spornosti veriteľom označených pohľadávok však súd nemôže vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie na zistenie ich oprávnenosti. Spor o existenciu pohľadávky a relevantné výhrady dlžníka proti jej existencii vyvolávajú následok nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa, pretože účelom konkurzného konania nemôže byť suplovanie riadneho civilného sporového konania. Aktívne vecne legitimovaným na podanie veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi. Dlužník spornosť údajnej pohľadávky navrhovateľa riadne osvedčil, súd preto na spornú pohľadávku nemôže prihliadať a táto nie je spôsobilá založiť aktívnu legitímáciu navrhovateľa. Viaceré skutočnosti sú medzi navrhovateľom a dlžníkom sporné a vyriešenie tohto sporu je možné len prostredníctvom riadneho civilného konania. Aktívna vecná legitímácia nie je daná už podaním perfektného návrhu podľa ZKR, ktorý vyvolá začatie konkurzného konania, keďže zákon dáva súdu jednoznačný príkaz neprihliadať pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu na sporné pohľadávky. Doloženie veriteľovej pohľadávky spôsobom, ktorý vyžaduje zákon, v návrhu na vyhlásenie konkurzu neznamená, že v priebehu konkurzného konania sa pohľadávka veriteľa bude bez ďalšieho považovať za nespornú. Ak dlžník odmieta uhradiť domnelé záväzky výlučne preto, že ich neuznáva, nie je možné hovoriť o stave platobnej neschopnosti. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie konštatoval nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa, správne nepristúpil k podrobnejšiemu dokazovaniu a posudzovaniu platobnej schopnosti dlžníka. Ani po fáze posúdenia platobnej schopnosti dlžníka by súd prvej inštancie aj tak nemohol pristúpiť k vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka, pretože navrhovateľ nie je aktívne vecne legitimovaný a zároveň dlžník ani nie je platobne neschopný. ZKR jednoznačne v § 196 predpokladá, že na konkurzné konanie sa použijú ustanovenia C.s.p. Inými slovami, ak ZKR nerieši procesnú situáciu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, je potrebné použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa „sankcionoval“ neúspechom v konaní, tzv. zamietnutím návrhu. Aj keby malo byť konkurzné konanie z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane navrhovateľa zastavené (namiesto zamietnutia návrhu), vo svojom dôsledku sa vo vzťahu k účinkom na konanie nič nemení. Obidve rozhodnutia znamenajú nepokračovanie v konkurznom konaní a nepristúpenie k posudzovaniu platobnej schopnosti dlžníka, teda by nešlo o vecnú nesprávnosť rozhodnutia a záverov v ňom uvedených. Súd prvej inštancie riadne v napadnutom rozhodnutí zdôvodnil, prečo sa posudzovaním platobnej schopnosti dlžníka podrobnejšie nezaoberal. Je nelogické, aby súd pokračoval v konaní, keď má za jednoznačne preukázané, že nie je splnená jedna zo základných hmotnoprávnych podmienok, teda že navrhovateľ nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie návrhu. Z uvedeného vyplýva, že nedošlo (a ani nemohlo dôjsť) k odňatiu práva navrhovateľa na prejednanie veci. Navrhovateľ sa snaží rôznymi účelovými tvrdeniami spochybňovať platobnú schopnosť dlžníka preukázanú okrem iného znaleckým posudkom. Metodika zaradenia kontokorentného účtu medzi bankové účty bola použitá aj v predošlých konkurzných konaniach, kde nebola spochybňovaná a ani pripomienkovaná. Rovnako korektný bol uvedený aj zoznam pohľadávok dlžníka, pričom v predloženom znaleckom posudku boli vzhľadom na nejasnosť právnej úpravy pre úplnosť uvedené oba možné spôsoby výpočtu platobnej schopnosti podľa ZKR a vyhlášky č. 643/2005 Z.z., ktoré sa odlišujú práve v otázke posúdenia, ktoré pohľadávky treba pri výpočte platobnej schopnosti zohľadniť. V rámci oboch výpočtov pritom znalci vyvodili jednoznačný záver, že dlžník ku dňu začatia konkurzného konania nebol platobne neschopný. Účtovná závierka dlžníka je povinne auditovaná, pričom vždy bola audítormi schválená riadne a bez akýchkoľvek problémov, preto je zrejmé, že dlžník vedie svoje účtovníctvo v súlade s právnymi predpismi. Dlužník v osvedčení svojej platobnej schopnosti uviedol, že eviduje tiež záväzky, ktoré sú podľa jeho názoru sporné, a na ktoré by sa v zmysle § 19 ods. 1 písm. c) ZKR pri teste platobnej schopnosti nemalo vôbec prihliadať, v celkovej sume 48.546,67 eur. Napriek spornosti tieto záväzky pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o svojej platobnej schopnosti pri teste platobnej schopnosti zohľadnil. Čo sa týka údajných záväzkov voči navrhovateľovi a jeho ďalším spriazneným spoločnostiam, dlžník ich neeviduje preto, že na to nie je žiaden dôvod, pretože ide o neexistujúce záväzky. V prípade vkladu na účte Ostatné kapitálové fondy, ktorý navrhovateľ popisuje

ako nedôveryhodnú a podozrivú účtovnú operáciu uviedol, že ide o štandardnú obchodnú operáciu, ktorá je v celom rozsahu právne dovolená a aj regulovaná právnymi predpismi. Tvrdenia navrhovateľa sú tak klamlivé a zavádzajúce. Rovnako prípadné omeškanie so zápisom zvýšenia základného imania do obchodného registra, ktorý má len deklaratórny charakter, neodôvodňuje závery o akýchkoľvek manipuláciách s výškou základného imania a pri vedení účtovníctva. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne.

23. Navrhovateľ k vyjadreniu dlžníka k odvolaniu uviedol, že nepovažuje za potrebné sa k nemu vyjadrovať.

24. Dlžník sa k odvolacej replike navrhovateľa nevyjadril, výzva súdu prvej inštancie s odvolacou replikou mu bola doručená dňa 6.5.2019.

25. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

26. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

27. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z hľadísk navrhovateľom uplatnených odvolacích dôvodov sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje. Odvolanie navrhovateľa nemožno považovať za opodstatnené, lebo súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti a vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa svojej úvahy, na zistený skutkový stav aplikoval relevantné právne predpisy, a správne tak posúdil podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Skutočnosti a námietky, ktoré navrhovateľ uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli. Skutkové závery založil na logickom vyhodnotení dôkazov, na základe ktorých aj rozhodol.

28. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu navrhovateľa a k podstatným tvrdeniam účastníkov v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

29. Konkurzné konanie je osobitným druhom civilného sporového konania, ktoré upravuje osobitný právny predpis - zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien (ďalej len „ZKR“). Tento zákon ako lex specialis upravuje hmotnoprávne, ako aj procesné ustanovenia týkajúce sa konkurzného konania. Pokiaľ ide o procesné ustanovenia ZKR a ich vzťah k procesným ustanoveniam upraveným v Civilnom sporovom poriadku, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 196 ZKR, z ktorého vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddžnení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného je zrejmé, že Civilný sporový poriadok je právnym predpisom všeobecnej povahy a ZKR (pokiaľ ide o procesné ustanovenia) je osobitným (špeciálnym) právnym predpisom. S poukazom na uvedené sa na konkurzné konanie prednostne aplikujú procesné ustanovenia upravené v ZKR a v prípade ich absencie je potrebné primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku zo zreteľom na podstatu, účel a cieľ konkurzného konania (resp. konania reštrukturalizačného alebo konania o oddžnení).

30. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu zamietol z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie mal rovnako na základe dlžníkom osvedčených rozhodujúcich skutočností za preukázané, že dlžník nebol v čase začatia konkurzného konania platobne neschopný.

31. Súd prvej inštancie správne posudzoval, či sú splnené predpoklady na vyhlásenie konkurzu, teda aj to, či návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný subjektom, ktorý má aktívnu vecnú legitímáciu. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti. Vyhlásenie konkurzu predstavuje „rozhodnutie vo veci“, a preto súd musí skúmať aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa v každom štádiu konania, a to až do rozhodnutia „vo veci“. Len pokiaľ je táto podmienka splnená, zaoberá sa skúmaním ďalších hmotnoprávnych podmienok pre vyhlásenie konkurzu. Ak navrhovateľ ako veriteľ nepreukáže pohľadávku, ktorú uvádza v návrhu na vyhlásenie konkurzu proti dlžníkovi spôsobom ustanoveným v § 12 ods. 2 písm. a), b) ZKR, konkurzný súd za použitia § 196 ZKR návrh na vyhlásenie konkurzu zamietne. Doloženie pohľadávky spôsobom, ktorý vyžaduje zákon v návrhu na vyhlásenie konkurzu totiž neznamená, že v ďalšom priebehu konkurzného konania sa táto pohľadávka bez ďalšieho bude považovať za nespornú. Pokiaľ pohľadávka nemá povahu nároku vyplývajúceho zo spôsobilého exekučného titulu alebo kvalifikovaného uznania nároku dlžníkom, je spor medzi veriteľom a dlžníkom ohľadne existencie, splatnosti, resp. výšky pohľadávky prípustný a možný. Skutočnosť, že pohľadávka je evidovaná v účtovníctve veriteľa ešte neznamená, že je dôvodne nesporná a po práve. Povinnosťou konkurzného súdu však nie je vykonávať dokazovanie o tom, či pohľadávka veriteľa (navrhovateľa konkurzu) skutočne existuje. Ak konkurzný súd zistí, že k záveru o existencii splatnej pohľadávky veriteľa (navrhovateľa konkurzu) je potrebné vykonať dokazovanie, potom návrh na vyhlásenie konkurzu (bez ohľadu na to, či účastníci urobili dôkazné návrhy vo vyššie uvedenom smere, alebo nie) zamietne, pretože veriteľ pohľadávku proti dlžníkovi nedoložil.

32. Správne tak mal súd prvej inštancie za preukázané, že dlžník minimálne spochybnil pohľadávku veriteľa označenú v návrhu na vyhlásenie konkurzu, čo v danom prípade postačuje pre konštatovanie, že pohľadávka veriteľa je medzi účastníkmi konania sporná, teda nie je osvedčená do takej miery, že o nej nemožno pochybovať.

33. K ďalším dôvodom odvolania navrhovateľa týkajúcim sa osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka odvolací súd uvádza, že na tvrdeniach navrhovateľa, že dlžník má disponibilné finančné prostriedky pochádzajúce z úverov, za uplynulé roky mal dlžník vysokú dobu inkasa pohľadávok (priemerne 76,55 dní), pochybnosť o nadobudnutí pohľadávok spoločnosti Schneider Food, s.r.o. proti dlžníkovi a neuvedenie „sporných pohľadávok“ v záväzkoch dlžníka, nemožno založiť platobnú neschopnosť dlžníka. Tieto domnienky navrhovateľa nemôžu byť dôvodom preukázania platobnej neschopnosti dlžníka.

34. K tvrdeniam navrhovateľa o nedôveryhodnosti znaleckého posudku k osvedčeniu platobnej schopnosti odvolací súd uvádza, že spochybnenie uvedeného znaleckého posudku navrhovateľom v skutočnosti znamená, že týmto spochybnením vyjadruje len svoj nesúhlas s výsledkom rozhodnutia.

35. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ ako veriteľ nepreukázal pohľadávku spôsobom stanoveným kogentnými ustanoveniami ZKR, a preto nepreukázal ani svoju aktívnu legitímáciu. Z týchto dôvodov konkurzný súd správne zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu, a preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Taktiež potvrdil závislý výrok uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania ako vecne správne.

36. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že dlžníkovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný navrhovateľ - veriteľ. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením

37. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a dovolanie nie je prípustné (§ 198 ods. 1 ZKR).